

D'un temps, d'un país

Els Estatuts de qualsevol associació obliguen a fer, com a mínim, una assemblea ordinària a l'any. Els membres del Consell de Redacció de «440» i alhora socis fundadors de l'Au Cal.ligràfica, associació editora de la revista, vàrem pensar de fer coincidir aquesta assemblea amb un sopar-espectacle que ens servís de punt de partida per a la futura, i encara no sabem si possible, instauració dels premis « Ciutat a 440 metres sobre el nivell del mar » que tindrien, igual que l'assemblea, caràcter anual.

El sopar assembleari va començar, a la darrera hora del mes de maig, amb l'informe econòmic i amb una reflexió «profunda» de la Presidència sobre la validesa o no d'una revista com la nostra en una ciutat com la nostra, quasi a mig quilòmetre sobre el nivell del mar i quasi a cent cinquanta de la capital; va continuar amb la conferència del doctor Don Agustín Pueyo de la Universitat de Salamanca i va acabar amb «cançons d'ací i d'allà», un compendi d'acrobàcies musicals a càrrec dels cantautors locals.

Deixeu-me que us parli del tros final d'aquest acte perquè aquests són temps de poques alegries econòmiques i perquè el fet que ara estigui escrivint vol dir que la Presidència va decidir, el vi era de La Rioja, que Olot es mereixia de poder continuar fruit, amic lector, d'una revista com aquesta.

Així, doncs, diré que el recital va començar amb l'aparició dalt l'escenari de dues enormes trones, d'aquelles que fan servir «La Deu» per sentar-hi els nuvis, que intentaren de suplir, sense èxit, l'absència dels components de Déu n'hi Duo. Aquests, però, tingueren la deferència de gravar-nos «Postal 1a : Olot è molt verd» amb una estrofa especialment dedicada per a l'ocasió, que en garrotxí diu així . « Ahi han dos revistes a d'àmbit local, per la gent més carca ahi la Comarca i a un atre niveeeell, hi tenim el quatre-cents quaranta... » i , és clar, heu de fer l'esforç de posar-hi la música i de captar-ne la ironia. Tot seguit Rosset & Pam ens cantaren en » Pere Gallerí », que no havien tornat a cantar junts des que tenien catorze anys.

Va ser, però, en Miquel Riera qui va marcar el to de la nit. Amb un posat seriós i amb els nervis justos del qui està convençut que està a punt de protagonitzar alguna cosa important, va cantar « Cançó del presentiment », escrita per Clementina Arderiu i musicada pel seu nét, Pau Riba. Amb el cafè servit, ningú no va gosar de fer ni el més mínim soroll amb la cullereta, ja que ... » Si pressento la mudança

entremig del meu costum, és que alguna cosa hi dansa. Serà boira, serà llum? ». I mentre bevíem ràpidament el cafè fred, aparegué Xavier Bulbena, amb una «xuleta» a les mans, per cantar-nos «Cançó de bressol». Per la mañana rocíoóóó... amb tot el sentiment, sobretot a l'hora de pronunciar «mallarengues».

Així que era veritat! Que no era casual que Joan Manuel Serrat organitzés «lo» del Palau Sant Jordi. De vegades les coses succeïxen perquè sí, i d'altres sembla que ja estan encapsades, a punt perquè algú les desemboliqui. I vés a saber perquè, els seixanta sempre estan, amatents, en un racó de l'armari.

I arribat en aquest punt de la nit ja ningú no es podia enganyar. Posats a homenatjar i homenatjar-nos no podia faltar el pòstum. Xavier Ovidi Ruscalleda, sabates negres, pantaló negre i camisa negra, escenificà amb talent «Homenatge a Teresa». Els més progres, amb la pell de gallina i algun vidret als ulls. La presentadora, desbordada, se'n va anar sense saber si havia assistit a un sopar, a una assemblea, a un recital o a un retrobament. El més joves, es

preguntaven : com és que en aquells temps tothom sabia cantar i tocar la guitarra?, i sense temps per recuperar-se, Pep Fargas va agafar una guitarra abandonada i cantà «Indesinenter», o potser us pensàveu que la cosa podia quedar així, sense un Raimon?

La vetllada continuà amb l'actuació de les Jackson Sisters, Montse Batlle i Toia Russet, que cantaren entre d'altres, amb veu de porcel.lana, i per no desentonar, cançons de Pau Riba i Janis Joplin, això sí, llegint-les d'un paper, en el cas de la Montse, perquè, va dir, « com que jo no sóc d'aquesta generació... ».

La cloenda la va protagonitzar un pletòric Xavier Ruscalleda repassant, juntament amb Miquel Riera i Jordi Figueras a la guitarra els temes més celebrats de la mítica Fluvià River's Band. I ja posats a fer, entre els aplaudiments i la insistència de la gent, en Rusca, lluint la quarta camisa de la nit, va posar punt i final de l'única manera possible: cantant Bob Dylan, en aquest cas «La noia del país del nord». Que aquesta cançó serveixi de petit homenatge a tots aquells rebels que fracassaren, ara que tots plegats hem emprès viatge cap al Gran Nord glaçat.

Albert Rubirola